

dringshaverne; og hvad enten Afford afflattes i en Skiftesamling eller underhaanden, paa hviler der ikke Skifteretten nogen Funktion med Hensyn til dens Tilvebringelse, men den har kun at paafe, at der, forinden Voet udliveres til Skyldneren, foreligger Samtykke dertil fra alle de anmeldte Fordringshavere. Denne Ordning har ledet til, at der bliver givet de forskjellige Fordringshavere hoist ulige Billaar. Som oftest udsender vel den Fallent, der vil søge Afford, et til alle hans Kreditorer stilet Cirkulære, hvori han tilbyder dem alle lige Billaar, men naar enkelte Kreditorer negte at gaa ind herpaa, tilfuges der dem underhaanden større Fordele for at opnaa deres Samtykke til Voets Extradition. Naar det paa denne Maade lykkes at faa et saadant Samtykke fra hver Enkelt, saa betaler Skyldneren vistnok som oftest mere, end Voet vilde kunne give, men til adskillige Fordringshavere betaler han ikke efter den officielle Afford, men efter de hemmelige Aftaler, hvorved de have ladet sig deres Samtykke til Extradition afsjæbe, og Voets Udbytte fordeles altsaa ikke efter Fordringernes Størrelse, men efter den hemmelige Pris, hvori de enkelte Fordringshavere have holdt deres Samtykke. Det er klart, at saadanne hemmelige Aftaler mellem Skyldneren og enkelte Fordringshavere ere i høi Grad mislige og demoraliserende, og den Uligbed i Fordringshavernes Stilling, der herved opstaar, er saa meget mere stødende, som det netop vil være de ærligste og hæderligste Kreditorer, som ved saadanne Veltigheder blive fordelte. Hvis disse Misligheder skulle afhjælpes, maa Underhandlingerne om Afford foregaa under Ledelse af Skifteretten eller Voets Bestyrelse; det maa derhos gøres til Regel, at, naar der gjennem den for Skifteretten foregaaende Forhandling er kommet en Afford istand, er enhver udenfor denne liggende Aftale mellem Skyldneren og enkelte Fordringshavere ugyldig. Endelig maa det fastsættes, at ikke ethvert Mindretal af Kreditorerne kan modsætte sig en Afford, hvorom den store Flershed er enig, men naar Mindretallet er forholdsvis ringe, maa det ligesom af Lovens tvinges til at underkaste sig et Arrangement, som efter et overveiende Flertals Afstemning maa antages

at være i samtlige Fordringshaveres altsaa ogsaa i Mindretallets egen virkelige Interesse. De vigtigste handlende Lande (Frankrig, England, Tybskland og Holland) have forlængst optaget en saadan Ordning af Affordforhandlingen i deres Konkurslovgivning; den er nu ogsaa indført i Norge og Sverrig ved de for disse Lande givne nye Konkurslove af 1863 og 1862. Det er derfor hoist naturligt, at der ogsaa her hjemme i Handelsstanden (jfr. saaledes allerede en Udtalelse af Grossererforetets Komite fra 1857; Rigsdags Tid. 1858, Anhang A Sp. 375) er blevet udtalt Ønsker om Indførelsen af en Ordning, som nu er bleven almindelig i Europa, og hvorved man venter at kunne sætte en Skranke for de forargelige Misbrug, hvortil den private Affordring har ført.

Hovedbetænkkeligheden ved denne Ordning er selvfølgelig den, at der kræves det Offer af Kreditorernes Mindretal, at de skulle finde sig i de af Flertallet vedtagne Billaar og saaledes give Afkald paa saa stor en Del af deres Fordringer, som herved bestemmes. Hvis Spørgsmaalet alene var om en Raadighed over Voets Masse, altsaa om en Afslutning af Konkursbehandlingen ved, at Voet paany udliveredes til Skyldneren; saaledes at han ikkun fik Afslag i sin Gjæld overfor de Fordringshavere, som deri havde samtykket, vilde man vistnok nære mindre Betænkkelighed ved at gaa ind paa en Ordning, hvorefter der ikke skulde kræves Samtykke fra alle Fordringshavere. Det er endog blevet paastaet, at den Del af Afforden, hvorved Skyldneren overtager Voet mod at betale de Procenter, hvortil dets Gien dele antages i det Høieste at kunne udbringes, ikke ligger udenfor den Grændse, indenfor hvilken Voets Flertal efter almindelige Grundsetninger kan binde Mindretallet. Dette er dog vistnok at gaa for vidt. Ved Konkursen have alle Fordringshavere erhvervet en Retstillig, som de have Krav paa at se bevaret og udvillet, saaledes at de opnaa den Syldstgjørelse, hvorpaa de efter Voets Tilstand have Krav; denne Retstillig synes Flertallet, naar man alene ser hen til de almindelige i det Foregaaende fremstillede Grundsetninger om Grændserne for dennes Myndighed, ikke